

Ma 14. nezelu po swētej tschojosczi.

Ten Kněs našch Bog, kotaremuž sychen žef słuſcha na nebju a na sēmji, ten tschěl našchu hutschobu se žekownosežu napokniſch, aby my našcho zeke žyweńe we wěrnej žekownosczi psched nim wjadli k jogo zesczi, Jesu Krista dla, Amen!

To jo našcha słuſchnoscž, l. p! až my juž pscheschimo zlowekow, kotarež nam dobroſch žyńe, žekowne smy. Naſche nejwětsche semske dobre-žyńaře su našche starejsche. Wot nich mamy my to žyweńe, a woni su naš se staroscžami wotkubłali. Tež našche kněstwa žyńe nam weliku dobroſch s tym, až woni naš hoplewaju. Naſche huzabniki a p̄at-kare pokasuju nam tu drogu k nebju a k jadnom swētem a gluznem žyweńu. Togodla smy my tym samym psched drugimi ten nejwětschy žef winowate, ku kotaremuž naš tež Sirach (7, 29—31) napomina, žejuzh: „Zescž twojogo nana s zekeje hutschoby, a nesabyń, kaſ schěžko ty twojej maſchi by hordował. A spominaj, až ty wot něju by spložony, a zo ty jima možošch sa to žyniſch, zož wonej nad tobu stej žyniſch? boj se togo Kněsa s zekeje hutschoby, a žarž jogo merschnikow we wschyknej zesczi!“

A takej žekownosczi paſ słuſcha, až my to dobre pschawě huſnajomy, kotarež nam našche dobrežyńaře hopokažu, až wono wot nich pschizo, a na našcho lěpsche žo. My paſ pschi tom tež nedejmy sabhdnuſch, až sychen dobry dar a kuždy dopokniony dar wot wěrcha jo, a wot togo Woschza tych swětkow dołoj pschizo, a až Bog tym zlowekam to,